

„Можда су, можда и нису. О, да, та љубав је лепа и чаробна. Када дође са својом виолином и засвира и када ме погледа својим тамним очима које толико обећавају, учини ми се да сам срећна да би ми човек могао позавидети. А када занеме струне, нестане и чари, и ја сам у вечном страху да његова нека реч не поквари све, да не опазим ја на њему и он на мени нешто тако што није достојно љубави. Као Владошине ципелице наша је срећа, сваког часа у опасности да се не испрља и не потамни. Она не може да носи своје беле ципелице, за двапут су, за трипут, и по томе се испрљају, постану ружне и безначајне. Таква је и та срећа, непоуздана, слабачка. Истина лепа и драгоцене, али за двапут, за трипут. Видећете, свему ће бити крај, скоро ће свему бити крај.

Заклонила је руком очи, као да ју је засенила река коју је сунце позлаћивало са хиљадама муња и зракова. Али видела сам како јој је потекла низ лице тешка суза и канула међу цвеће које се налазило на огради.

Усиљено се је насмејала и набрала киту за Владошу. Најлепше руже је брала да је кита била сувише велика и сувише лепа за дете.

„Зашто сте све побрали?“ рекох. „Када ће опет да вам се расцветају руже на балкону? Зар вам није жао?“

„Зашто?“ одговори она. „Волим Владошу, много је волим. По некад када је видим, заигра ми срце и тешка жалост испуни га свега. У таквим тренутцима мислим како је нестална моја срећа и како никад нећу имати деце. Мој живот ће се разпршити ни у шта. Нека има Влада све руже, за кога да их чувам?“

Загрлила ме је.

„Ви живите“, рече, „ви имате храбрости за све, за лепоту и за сенку, за бриге, тешкоће и за сва бремена свакидашњице. Ваши празници су заслужени, и ви ћете их још много доживети. Ја сада имам сваког дана своју недељу, али страх ме је радног дана.

Поправила се: „Не, не, мене није страх, али он не мари за њега, он хоће само празник, само јасне дане, само сунце, само весеље.“ Ту се опором насмеја: „Можда ће и његови празници проћи.“